

NORWEGIAN A2 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVEGIEN A2 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A2 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 10 May 2004 (afternoon)
Lundi 10 mai 2004 (après-midi)
Lunes 10 de mayo de 2004 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A, soit la section B. Écrivez un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

NORWEGIAN A2 – BOKMÅL VERSION

NORVEGIEN A2 – VERSION EN BOKMÅL

NORUEGO A2 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Velg enten del A eller del B.

DEL A

Analysér og sammenlign de følgende to tekster:

Diskuter likheter og forskjeller mellom tekstene og deres tema(er). Inkluder kommentarer til måten forfatterne bruker elementer som struktur, stemning, bilder og andre stilistiske virkemidler for å få fram sitt budskap.

Tekst 1 (a)

Turbo-termos

Swix-nazi! Utropet ble fulgt av en halvhjertet hilsen med høyre hånd, men klokken 07.30 en lørdag morgen er det ikke lett å slå hælene sammen. Husets frue var allerede oppslukt av sin nye besettelse. Lent mot kjøkken-benken sto en tett skigard¹ og ventet på behandling med glider² og festevoks, Fire par planker skulle få en omgang med blant annet

5 ”en fantastisk høyfluor-komponent med aktivt BD-additiv”. Jeg hadde fått hele foredraget kvelden før, men ørene gikk i vranglås da hun med bedehusrøst begynte å lovprise en ”fullraffinert petroleumsvoks med syntetisk hydrokarbon”.

–Jøss, hvor fant du strykejernet? Spurte jeg og satte i gang kaffetrakteren for å motvirke inntrykket av at jeg hadde stått opp midt i et mareritt, en smørebad der bare poser

10 med blodplasma og sprøytespisser manglet.

–Vi hadde en i skapet på gjesterommet, svarte hun begeistret, uten å ense det sarkastiske i spørsmålet. Slikt redskap hadde hun liten erfaring med, for å si det forsiktig, men nå strøk hun over skisålene med konsentrert omsorg. Den røde Swix-kofferten stod på vidt gap, omgitt av et utall små bokser og fargerike esker kunne hun lett forveksles med

15 en make up-artist under Miss World finalen.

Det som egentlig skulle være en formiddag med ullpledd og fjernkontroll kom til å bli en lang forestilling der hun stadig måtte konsultere termometeret og finne det tvingende nødvendig å stikke ut etter noen snøprøver, så ville hun diskutere høylytt med seg selv før hun bestemte seg for en smøreblanding hun forlangte at alle skulle applaudere som

20 genial – selv før skiene kom i kontakt med en eneste snøkrystall.

Slikt tar tid. Heldigvis, vil jeg si, for denne morgenen bestemte jeg meg for å gå opp nye spor når det gjelder skiturer som uansett ender med at barna får nok etter 400 meter, hvorpå mor påstår at det må etterfylles smøring for å gi dem mer skiglede, og etter en tid med grining og smøring hver femtiende meter stryker hun alene til skogs – for å teste ut en

25 blå-fiolett miks i glisonen. Og da, når jeg og barna er befridd fra gnålet, da skal vi sette oss ned med en skikkelig lunsj, tenkte jeg. Ett sitteunderlag er mer verd enn hundre lag med smøring. Noen småkubber for å sikre et sprakende bål måtte med, og i tørr-vareskuffen fant jeg råvaren som gjorde kål på pølsespiddene:

–Oppstilling! Ropte madammen idet hun spente på seg rumpetasken og var klar for

30 vintereventyret. Vi hanglet etter så godt vi kunne nedover gaten, det var et godt stykke å

traske med skiene som sprikende staur³ før vi kom på sporet, for nåde den som våget å sette disse skisålene ned på strødd underlag.

–Ett folk, én smører! Kvitterte jeg.

Utdrag fra Yngve Ekern, *Turbo-termos*, Aftenposten (18.01.03)

¹ skigard – oppstilt rekke av ski

² glider – skivoks

³ staur – stokker

Tekst 1 (b)

Skitur

Eg smurte for å få godt feste.
Ville gå fort,
Så eg kunne legge uroa bak meg i ein fei.

Høgare og høgare opp
5 Breidde bygda seg meir og meir ut.
På gårdane under meg
Rugga eit og anna mennske mot fjøset.

Kvelden vart blåare og lufta skarpare.
Inne i skogen låg djupe fonner¹,
10 Og granene sto tunge av snø.
Eg stogga heilt.
Den rolege pulsen kom attende,
og eg kunne puste djupt og sakte.

Rudolf Borø, *Skitur*, fra Rolig hjerte rolig (1982)

¹ fonner – snøhauger blåst sammen av vinden

DEL B

Analyser og sammenlign de følgende to tekster:

Diskuter likheter og forskjeller mellom tekstene og deres tema(er). Inkluder kommentarer til måten forfatterne bruker elementer som struktur, stemning, bilder og andre stilistiske virkemidler for å få fram sitt budskap.

Tekst 2 (a)

Neste helg tok jeg båten utover uten å ha skrevet eller på annen måte forberedt Marianne på min ankomst. Jeg satt og angret at jeg ikke hadde med en liten gave til henne. Jeg gikk alene fra båt-anløpet og mot hybelen hennes. Det blåste og var ordentlig høst, men jeg hadde regnjakke og ble ikke våt da det begynte å regne.

5 Det satt en mann ved Mariannes kjøkkenbord. Han hadde skjegg og mye hår på armene. På bordet lå det en tobakkspung og to poser med kokmalt kaffe, og i vinduskarmen halvt skjult bak gardinet, lå en pakke kondomer av merket "Funny". Marianne løp rundt og var forfjamset. Som om hun ikke hadde ventet et slik initiativ fra min side. Tor er biolog, forklarte Marianne. Javel. Og hva driver du med her ute, da, Tor? spurte jeg. Jeg driver
10 med ørn, sa Tor.

Jeg spurte hvem i helvete Tor var for en fyr, og jeg antydte både det ene og annet om ham. Marianne mente det var få ting som spilte mindre rolle akkurat da enn å prate om hvem Tor var. Det hadde ikke jeg noe med, og jo mindre jeg visste om ham, desto bedre. Jeg ble fortvilet nå. Men hva med oss, da? spurte jeg. Tenkte hun ikke på det? Betydde det
15 ikke noe for henne? Jeg måtte forstå at hun ikke kunne tenke på slike ting. Man forandrer seg, sa Marianne. Det var ingenting hun kunne gjøre med det. Og hun minnet meg på at hun dessuten hele tiden hadde sagt at med henne var det enten eller (og dermed mente hun å ha sitt på det tørre¹).

Marianne bare stod på kjøkkenet sitt og var Marianne og det var ingenting jeg kunne
20 gjøre fra eller til. Hun skremte meg. Jeg ville aldri ha trodd. Og hun sa at jeg ikke måtte ta det så personlig. Tiden går, sa hun. Selv om man skulle ønske at den ikke gjorde det, sa Marianne. Jeg sa ikke god natt. Sa ingenting. Jeg lot henne i fred. Jeg drakk bare et glass vann og la meg på et ullteppe på gulvet. Det tiltalte meg ikke lenger å låne Mariannes tannbørste.

Jeg ble syk. Jeg la meg til sengs med druer og tegneserier og bestemte meg for å bli
25 liggende en lang stund. Noen burde ha besøkt meg og trøstet. Sagt at det var vel ikke så greit for meg å takle dette på egen hånd. Men det var det ingen som gjorde. Jeg fortapte meg i feberfantasier om å være nitti år og bare sitte på en stol og hete Salvatore. Bare sitte og vente på at ting skulle ta slutt. Nyte respekt fra alle, ha en stor familie og attpåtil hete Salvatore.

30 Etter en uke stod jeg opp. Jeg hadde lest alle tegneseriene mine flere ganger og var blitt helt tynn. Jeg var slett ikke glad, bare sulten. En mengde malingbokser i kjelleren. Jeg blandet alle fargene og fikk en ekkel brunfarge. Jeg frydet meg over det jeg skulle til å gjøre. Mariannes kommode ble god og brun på under en halvtime. Jeg rev i stykker en av hennes strømpebukser og la den over kommoden. Lot den tørke seg godt fast. Godt for meg
35 selv. Det falt meg i det hele tatt ikke inn at jeg kanskje taklet det hele på en litt barnslig måte.

Utdrag fra Erlend Loe: *Tatt av kvinnen*, Roman (1993)

¹ å ha sitt på det tørre – å ha god samvittighet

Tekst 2 (b)

Ho la seg ned i lyngen og venta. Venta og såg opp på den kvite himmelen. Eit fly høgt, høgt der oppe, som ein fluge på ein nystroken duk, ein fjern, summande lyd og så forsvann det bak fjell-toppene. Men alltid etterlét dei seg ei uro. Alle desse flya som kom og forsvann, medan ho blei verande igjen. Men ein gong skulle ho reisa bort, frå den vesle bygda og den vesle skogen og dei små fjella, kanskje kom ho aldri meir igjen.

5 Kom det nokon? Ho sette seg opp med eit rykk, syntest det rasla i steingrusen nede i vegen. Sola hadde mest blenda henne – fargeflekker dansa framfor augo. Var det ikkje ein skugge der nede? Hjarta banka der ho lista seg nærare – var det? Eit ekorn, ikkje anna enn eit skarve ekorn var det som kom trippande med svaiane hale!

10 Berre han ikkje hadde systera med! Det var ein tanke som brått slo henne. Då var alt øydelagt, alt forgjeves. Nei, han kom sikkert åleine – han måtte vera åleine! Ho lukka augo ei stund. Så varmt det blei her oppe i skogkanten. Varmt og stille. Tenk om det kom ein orm! Å, ormar var dei eklaste kryp på jord! Dei kom visst ofte fram i solskinn og stille vér som i dag. Fort kikka ho omkring seg, for å vere sikker undersøkte ho óg veska som ho hadde slengt frå seg borte i lyngen. Nei, ingen ormar å sjå. Ho våga seg litt nærare vegen og sette seg på ein stein, med føtene oppunder seg. Endå ein gong gjekk ho gjennom samtalen dei skulle ha når han kom. Etter ”hei” og ”takk for sist” skulle ho spørja om han ville komma på fest til henne laurdagskvelden, saman med resten av gjengen. ”Kom om du har lyst, dersom du ikkje har noko anna føre.” Slik skulle ho seia det, i ei lett, mest

15 likesæl¹ røyst. Det var dette ho hadde øvd mest på: ”Kom om du har lyst.” Kva farge hadde han på augo, tru? Ho hadde trudd dei var blå, men i går såg dei mest brune ut. Når han kom i dag, ville ho få vita det. Når han kom, ville han komma og sitja ved sida hennar her i skogkanten. Dei skulle berre sjå og sjå på einannan, han skulle ta handa hennar, bøya seg langsamt over henne. Han ville spørja om ho ville fylgja med han til byen etter ferien, dei måtte aldri skiljast meir. Fordi det skulle vera dei to, for alltid. Slik var det, slik måtte det bli.

20 Ho sette seg brått opp. Hadde ho sovna av ein augneblink? Støl og stiv kjende ho seg, ei gran-kongle hadde bora seg inn i eine skuldra, det prikkja og svei. Nokre sekundar stod det uklart for henne kvifor ho var åleine her i skogen. Å jo, ho skulle venta – på han. Men eit lite streif av mis-mot seig inn over henne. Kanskje var det best ho gjekk? Dersom ho tok snarvegen over stølen, kunne ho unngå å møta nokon.

30 Då hørdest med ett ein lyd nede frå vegen. Skogen stod stavstill og i andelaus venting. Og der framme i svingen, først ein skugge, og så – det var einkvann på sykkel, ein gammal, skranglete sykkel.

35 Skulle ho bråsnu, springa til skogs igjen no medan det enno var tid? Men hjernen ville ikkje lystra – o greidde ikkje bestemma noko lenger. Føtene heldt berre viljelaust fram med å gå han i møte. Så stoppa verda. Han steig av sykkelen, løfta eine handa til helsing og sa: ”Hei!” Ho drog inn pusten med det same og svelgde mest heile ordet, så hennar ”hei” lydde framandt og utydeleg. Dei stod der ved sida av einannan på vegen. Og alle tankar var borte, ikkje ei einaste lita setning var å oppdriva. Ho låg og baksa på eit opprørt hav, og ikkje ein einaste liten planke var der til å redda henne. Som ein søvngjengar byrja ho å gå vidare, skogsvegen låg som ei støvete, grå strime² framfor henne. ”Hei, du!” Han ropa på henne! Han var ikkje gått, han stod der og venta på henne! Fort snudde ho seg mot han i mållaus glede, umerkeleg tok ho nokre skritt i hans retning. Han peika mot skogkanten. ”Du har gløymt veska di der oppe!” Og verda rasa vidare, utan mål og utan

45 meining. Ho var midt i ein draum, og ho fall utfor stup etter stup. ”Det er ikkje mi veske!” hiksta ho. Så gjekk ho vidare, fortare, fortare, til ho byrja å småspringa. Der framme var skogsvegen slutt, og den breie hovudvegen strekte seg ut framfor henne.

Solfrid Sivertsen: Utdrag fra *Ingenting hender*, novelle fra *Porselensfiguren* (1986)

¹ likesæl – likegyldig

² strime – stripe

NORWEGIAN A2 – NYNORSK VERSION
NORVEGIEN A2 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A2 – VERSIÓN EN NYNORSK

Vel anten del A eller del B.

DEL A

Analyser og samanlikn dei to fylgjande tekstane:

Diskuter likskapar og skilnader mellom tekstane og temaet deira. Ta med kommentarar til måten forfattarane brukar element som struktur, stemning, bilete og andre stilistiske verkemiddel for å få fram budskapet sin.

Tekst 1 (a)

Turbo-termos

Swix-nazi! Utropet ble fulgt av en halvhjertet hilsen med høyre hånd, men klokken 07.30 en lørdag morgen er det ikke lett å slå hælene sammen. Husets frue var allerede oppslukt av sin nye besettelse. Lent mot kjøkken-benken sto en tett skigard¹ og ventet på behandling med glider² og festevoks, Fire par planker skulle få en omgang med blant annet

5 ”en fantastisk høyfluor-komponent med aktivt BD-additiv”. Jeg hadde fått hele foredraget kvelden før, men ørene gikk i vranglås da hun med bedehusrøst begynte å lovprise en ”fullraffinert petroleumsvoks med syntetisk hydrokarbon”.

–Jøss, hvor fant du strykejernet? Spurte jeg og satte i gang kaffetrakteren for å motvirke inntrykket av at jeg hadde stått opp midt i et mareritt, en smørebod der bare poser

10 med blodplasma og sprøytespisser manglet.

–Vi hadde en i skapet på gjesterommet, svarte hun begeistret, uten å ense det sarkastiske i spørsmålet. Slikt redskap hadde hun liten erfaring med, for å si det forsiktig, men nå strøk hun over skisålene med konsentrert omsorg. Den røde Swix-kofferten stod på vidt gap, omgitt av et utall små bokser og fargerike esker kunne hun lett forveksles med

15 en make up-artist under Miss World finalen.

Det som egentlig skulle være en formiddag med ullpledd og fjernkontroll kom til å bli en lang forestilling der hun stadig måtte konsultere termometeret og finne det tvingende nødvendig å stikke ut etter noen snøprøver, så ville hun diskutere høylytt med seg selv før hun bestemte seg for en smøreblanding hun forlangte at alle skulle applaudere som genial -

20 selv før skiene kom i kontakt med en eneste snøkrystall.

Slikt tar tid. Heldigvis, vil jeg si, for denne morgenen bestemte jeg meg for å gå opp nye spor når det gjelder skiturer som uansett ender med at barna får nok etter 400 meter, hvorpå mor påstår at det må etterfylles smøring for å gi dem mer skiglede, og etter en tid med grining og smøring hver femtiende meter stryker hun alene til skogs – for å teste ut en

25 blå-fiolett miks i glisonen. Og da, når jeg og barna er befridd fra gnålet, da skal vi sette oss ned med en skikkelig lunsj, tenkte jeg. Ett sitteunderlag er mer verd enn hundre lag med smøring. Noen småkubber for å sikre et sprakende bål måtte med, og i tørr-vareskuffen fant jeg råvaren som gjorde kål på pølsespiddene:

–Oppstilling! Ropte madammen idet hun spente på seg rumpetasken og var klar for

30 vintereventyret. Vi hanglet etter så godt vi kunne nedover gaten, det var et godt stykke å

traske med skiene som sprikende staur³ før vi kom på sporet, for nåde den som våget å sette disse skisålene ned på strødd underlag.

–Ett folk, én smører! Kvitterte jeg.

Utdrag fra Yngve Ekern, *Turbo-termos* Aftenposten (18.01.03)

¹ skigard – oppstilt rekke av ski

² glider – skivoks

³ staur – stokkar

Tekst 1 (b)

Skitur

Eg smurte for å få godt feste.
Ville gå fort,
Så eg kunne legge uroa bak meg i ein fei.

Høgare og høgare opp
5 Breidde bygda seg meir og meir ut.
På gårdane under meg
Rugga eit og anna mennske mot fjøset.

Kvelden vart blåare og lufta skarpare.
Inne i skogen låg djupe fonner¹,
10 Og granene sto tunge av snø.
Eg stogga heilt.
Den rolege pulsen kom attende,
og eg kunne puste djupt og sakte.

Rudolf Borø: *Skitur*, fra Rolig hjerte rolig (1982)

¹ fonner – snøhaugar blåst saman av vinden

DEL B

Analyser og samanlikn dei to fylgjande tekstane:

Diskuter likskapar og skilnader mellom tekstane og temaet deira. Ta med kommentarar til måten forfattarane brukar element som struktur, stemning, bilete og andre stilistiske verkemiddel for å få fram budskapet sin.

Tekst 2 (a)

Neste helg tok jeg båten utover uten å ha skrevet eller på annen måte forberedt Marianne på min ankomst. Jeg satt og angret at jeg ikke hadde med en liten gave til henne. Jeg gikk alene fra båt-anløpet og mot hybelen hennes. Det blåste og var ordentlig høst, men jeg hadde regnjakke og ble ikke våt da det begynte å regne.

5 Det satt en mann ved Mariannes kjøkkenbord. Han hadde skjegg og mye hår på armene. På bordet lå det en tobakkspung og to poser med kokmalt kaffe, og i vinduskarmen halvt skjult bak gardinet, lå en pakke kondomer av merket "Funny". Marianne løp rundt og var forfjamset. Som om hun ikke hadde ventet et slik initiativ fra min side. Tor er biolog, forklarte Marianne. Javel. Og hva driver du med her ute, da, Tor? spurte jeg. Jeg driver
10 med ørn, sa Tor.

Jeg spurte hvem i helvete Tor var for en fyr, og jeg antydte både det ene og annet om ham. Marianne mente det var få ting som spilte mindre rolle akkurat da enn å prate om hvem Tor var. Det hadde ikke jeg noe med, og jo mindre jeg visste om ham, desto bedre. Jeg ble fortvilet nå. Men hva med oss, da? spurte jeg. Tenkte hun ikke på det? Betydde det
15 ikke noe for henne? Jeg måtte forstå at hun ikke kunne tenke på slike ting. Man forandrer seg, sa Marianne. Det var ingenting hun kunne gjøre med det. Og hun minnet meg på at hun dessuten hele tiden hadde sagt at med henne var det enten eller (og dermed mente hun å ha sitt på det tørre¹).

Marianne bare stod på kjøkkenet sitt og var Marianne og det var ingenting jeg kunne
20 gjøre fra eller til. Hun skremte meg. Jeg ville aldri ha trodd. Og hun sa at jeg ikke måtte ta det så personlig. Tiden går, sa hun. Selv om man skulle ønske at den ikke gjorde det, sa Marianne. Jeg sa ikke god natt. Sa ingenting. Jeg lot henne i fred. Jeg drakk bare et glass vann og la meg på et ullteppe på gulvet. Det tiltalte meg ikke lenger å låne Mariannes tannbørste.

Jeg ble syk. Jeg la meg til sengs med druer og tegneserier og bestemte meg for å bli
25 liggende en lang stund. Noen burde ha besøkt meg og trøstet. Sagt at det var vel ikke så greit for meg å takle dette på egen hånd. Men det var det ingen som gjorde. Jeg fortapte meg i feberfantasier om å være nitti år og bare sitte på en stol og hete Salvatore. Bare sitte og vente på at ting skulle ta slutt. Nyte respekt fra alle, ha en stor familie og attpåtil hete Salvatore.

30 Etter en uke stod jeg opp. Jeg hadde lest alle tegneseriene mine flere ganger og var blitt helt tynn. Jeg var slett ikke glad, bare sulten. En mengde malingbokser i kjelleren. Jeg blandet alle fargene og fikk en ekkel brunfarge. Jeg frydet meg over det jeg skulle til å gjøre. Mariannes kommode ble god og brun på under en halvtime. Jeg rev i stykker en av hennes strømpebukser og la den over kommoden. Lot den tørke seg godt fast. Godtet meg for meg
35 selv. Det falt meg i det hele tatt ikke inn at jeg kanskje taklet det hele på en litt barnslig måte.

Utdrag fra Erlend Loe: *Tatt av kvinnen*, Roman (1993)

¹ å ha sitt på det tørre – å ha godt samvit

Tekst 2 (b)

Ho la seg ned i lyngen og venta. Venta og såg opp på den kvite himmelen. Eit fly høgt, høgt der oppe, som ein fluge på ein nystroken duk, ein fjern, summande lyd og så forsvann det bak fjell-toppane. Men alltid etterlét dei seg ei uro. Alle desse flya som kom og forsvann, medan ho blei verande igjen. Men ein gong skulle ho reisa bort, frå den vesle bygda og den vesle skogen og dei små fjella, kanskje kom ho aldri meir igjen.

5 Kom det nokon? Ho sette seg opp med eit rykk, syntest det rasla i steingrusen nede i vegen. Sola hadde mest blenda henne - fargeflekker dansa framfor augo. Var det ikkje ein skugge der nede? Hjarta banka der ho lista seg nærare – var det? Eit ekorn, ikkje anna enn eit skarve ekorn var det som kom trippande med svaiane hale!

10 Berre han ikkje hadde systera med! Det var ein tanke som brått slo henne. Då var alt øydelagt, alt forgiveves. Nei, han kom sikkert åleine – han måtte vera åleine! Ho lukka augo ei stund. Så varmt det blei her oppe i skogkanten. Varmt og stille. Tenk om det kom ein orm! Å, ormar var dei eklaste kryp på jord! Dei kom visst ofte fram i solskinn og stille vér som i dag. Fort kikka ho omkring seg, for å vere sikker undersøkte ho óg veska som
15 ho hadde slengt frå seg borte i lyngen. Nei, ingen ormar å sjå. Ho våga seg litt nærare vegen og sette seg på ein stein, med føtene oppunder seg. Endå ein gong gjekk ho gjennom samtalen dei skulle ha når han kom. Etter ”hei” og ”takkk for sist” skulle ho spørja om han ville komma på fest til henne laurdagskvelden, saman med resten av gjengen. ”Kom om du har lyst, dersom du ikkje har noko anna føre.” Slik skulle ho seia det, i ei lett,
20 mest likesæl¹ røyst. Det var dette ho hadde øvd mest på: ”Kom om du har lyst.” Kva farge hadde han på augo, tru? Ho hadde trudd dei var blå, men i går såg dei mest brune ut. Når han kom i dag, ville ho få vita det. Når han kom, ville han komma og sitja ved sida hennar her i skogkanten. Dei skulle berre sjå og sjå på einannan, han skulle ta handa hennar, bøya seg langsamt over henne. Han ville spørja om ho ville fylgja med han til byen etter ferien, dei
25 måtte aldri skiljast meir. Fordi det skulle vera dei to, for alltid. Slik var det, slik måtte det bli.

Ho sette seg brått opp. Hadde ho sovna av ein augneblink? Støl og stiv kjende ho seg, ei gran-kongle hadde bora seg inn i eine skuldra, det prikkja og svei. Nokre sekundar stod det uklart for henne kvifor ho var åleine her i skogen. Å jo, ho skulle venta - på han. Men eit lite streif av mis-mot seig inn over henne. Kanskje var det best ho gjekk? Dersom ho
30 tok snarvegen over stølen, kunne ho unngå å møta nokon.

Då hørdest med ett ein lyd nede frå vegen. Skogen stod stavstill og i andelaus venting. Og der framme i svingen, først ein skugge, og så - det var einkvann på sykkel, ein gammal, skranglete sykkel.

Skulle ho bråsnu, springa til skogs igjen no medan det enno var tid? Men hjernen ville
35 ikkje lystra – o greidde ikkje bestemma noko lenger. Føtene heldt berre viljelaust fram med å gå han i møte. Så stoppa verda. Han steig av sykkelen, løfta eine handa til helsing og sa: ”Hei!” Ho drog inn pusten med det same og svelgde mest heile ordet, så hennar ”hei” lydde framandt og utydeleg. Dei stod der ved sida av einannan på vegen. Og alle tankar var borte, ikkje ei einaste lita setning var å oppdriva. Ho låg og baksa på eit opprørt
40 hav, og ikkje ein einaste liten planke var der til å redda henne. Som ein søvngjengar byrja ho å gå vidare, skogsvegen låg som ei støvete, grå strime² framfor henne. ”Hei, du!” Han ropa på henne! Han var ikkje gått, han stod der og venta på henne! Fort snudde ho seg mot han i mållaus glede, umerkeleg tok ho nokre skritt i hans retning. Han peika mot skogkanten. ”Du har gløymt veska di der oppe!” Og verda rasa vidare, utan mål og utan

45 meining. Ho var midt i ein draum, og ho fall utfor stup etter stup. ”Det er ikkje mi veske!” hiksta ho. Så gjekk ho vidare, fortare, fortare, til ho byrja å småspringa. Der framme var skogsvegen slutt, og den breie hovudvegen strekte seg ut framfor henne.

Solfrid Sivertsen: Utdrag fra *Ingenting hender*, novelle fra *Porselensfiguren* (1986)

¹ likesæl – likegyldig

² strime – stripe